

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DCXLIX. ad annum DCLXXVI.

Parisiis, 1644

Epistola XIII. Martini Papae I. Ad Ecclesiam Thessalonicensivm. De Pauli
damnatione, eiusque haeresi fugienda.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15300

impia expositione, magisque impia formula eorum quæ ab ipsis nefarie firmata sunt, ad orthodoxæ fidei euerfionem: & omnibus simpliciter, qui vane affirmant, vnam, siue nullam omnino confitentur diuinitatis & humanitatis Christi naturam, aut voluntatem, aut operationem: quos vt hostes & aduersarios suos catholica Dei & apostolica ecclesia iure abiicit, & anathematizat. Ne igitur repudies Domini sermonem, in impiis permanens. Pietas enim in Deum, principium est sensus ac sapientiæ: & si quæres eam vt argentum, & sicut thesauros inuestigabis eam; tunc intelliges timorem Domini, & cognitionem Dei inuenies. quoniam Deus dat sapientiam: & a facie eius cognitio & intelligentia, & reseruat salutem recte agentibus. Quare reuertere ad me, dicit Dominus, & non firmabo vultum meum super te: quoniam misericors ego sum, nec irascar tibi in aeternum. Tantum cognosce iniquitatem tuam, quia in Dominum Deum tuum impie egisti, & effudisti vias tuas ad alienos fidei, voci autem meæ non obedisti, dicit Dominus. Nam cognitio rerum tuarum conciliabit tibi celerem in iis correctionem: maxime si vna cum proprio dogmatis errore, corrigas etiam quod in sacros Canones peccasti. eos enim irritos facere ausus es, qui te ipsum per proprias literas non confessus sis, vt subditum huic apostolicæ sedi vicarium. Qui igitur in vtroque lapsus es, vtrique studeto conuenienter mederi. non enim aliter habebis perfectam a nobis veniam, nisi in vtroque nobis correctionem tuam exhibeas.

EPISTOLA XIII.

MARTINI PAPÆ I.

AD ECCLESIAM THESSALONICENSIVM.

De Pauli damnatione, eiusque hæresi fugienda.

Christum diligenti clero & populo sanctæ Dei catholicæ Thessalonicensium ecclesiæ, Martinus seruus seruorum Dei, sanctæ eius catholicæ & apostolicæ Romanæ ecclesiæ episcopus.

VNIVERSITATIS opifex Dominus noster Iesus Christus, cum initio hominem fecisset, ad tutelam eius vitæ proprium ipsi largitus est mandatum, præcipiens id nullatenus transgredi, ne solutionis mandati fructum per-

ciperet propriam dissolutionem, id est, mortem. quod, cum accidisset, innotuit: ut omnes timore Dominum timerent, nec amplius ad mandati prauaricationem facile caperentur a diabolo qui nos primitus decepisset. Vnde humaniter saluti ipse nostræ prospiciens, inimicitias posuit inter nos & eum qui fefellisset, easque voluit perennes esse: quas artificiose augens, cum incarnatus homo secundum nos factus est, clamabat, dicens: *Non veni pacem mittere in terram, sed gladium.* has qui non Matth. 10. accipit, inimico vitæ nostræ diabolo omnino fit amicus, inimicitias soluens, quas inter nos & ipsum Dominus posuit: deficiensque a Deo viuentem per peccatum mortificatur, quo hominum natura in seipsam armata est, & affectionibus corrumpitur. quam naturam pacificare volens ipsius opifex, proprium, ut dictum est, in terram adueniens gladium dedit, qui euangelicæ secundum ipsum prædicationis sermo est, omnem impietatem atque iniquitatem cadens semper ac demetens, commendans vero orthodoxam in ipsum confessionem in iis, qui eam firme custodiunt. Quando igitur, dilecti fratres, nobis, qui per gratiam ipsius sacerdotes sumus, euangelicæ prædicationis sermo creditus est, ut cum sapientia & fide tueamur eius domum, catholicam nempe ecclesiam, integram atque immaculatam ab iis, qui eam violare ac lædere properant; necessario vobis notum facimus, iubente maxime hoc nos facere ipso Domino per prophetam dicentem: *Consolamini, consolamini* Isa. 40. *ni populum meum, dicit Dominus: sacerdotes loquimini ad cor Ierusalem: consolamini eam, quia impleta est humiliatio eius.* Nam is qui pastor eius vocatus est, mutatus est in lupum, eamque humiliare conatus est, per ea quæ impie in nos dogmatizauit: quippe qui cælestem panem, qui per carnem in terram ad nos aduenit, non apposuit vobis sincere ac sine inuolutione in cibum & potum ad vitam æternam, per apostolicam paternamque doctrinam: sed apposuit cibum Ægyptiacum, siue doctrinam hæreticam, quæ inquinare solet non confirmare cor hominis. Studuit enim non solum initio propositionis suæ turbidam inquinamentorum suorum confusionem per literas suas huic apostolicæ sedî imponere, sicuti ab eo missis apocri-

Concil. Tom. 15.

F ij

fariis, Pithano episcopo & Ignatio diacono tum coram ostendimus, sed nunc quoque doctrinæ suæ cœnum augere: tametsi, præfatorum virorum hortatu, absurditates eius & errores notos ei fecissemus, ac præterea misissemus exemplum formulæ doctrinæ veræ ac salutaris, quæ nobis tradita est a sanctis apostolis & probatissimis ecclesiæ patribus: ut id firmiter intuens, propriam sententiam corrigeret. Ille vero etiam post cognitionem veritatis non audiuit dicentem: *Initium superbiæ hominis apostatare a Deo. Qui tenuerit eam, adimplebitur maledictis, & subuertet eum in finem.* Propterea exhonorauit Dominus conuentus malorum, & destruxit eos usque in finem. Quis igitur eum, qui in animam suam peccat, iustificabit? quis glorificabit eum, qui vitam suam exhonorat? Ausus est enim per summum diuinorum iudiciorum contemptum, missum a nobis exemplum adulterare ac deprauare, ex eoque demere orthodoxam patrum confessionem, & damnationem quam facimus, id est, quam catholica ecclesia iure facit detestandorum hæreticorum: ac venenum propriæ nouitatis iniicere. Quoniam igitur scriptum est, fratres: *Quis miserebitur incantatori & serpente percusso, & omnibus qui appropriant bestiis? sic & qui comitatur cum viro iniquo, & obuolutus est in peccatis eius. In labiis suis indulcat inimicus, & in corde suo insidiatur, ut subuertat te in foveam. In oculis suis lacrymatur: & si inuenerit tempus, non satiabitur sanguine: & quasi adiuuans suffodiet plantas tuas. Caput suum mouebit & plaudet manu, & multa susurrans commutabit vultum suum.* Et rursus dicit: *Qui tetigerit picem, inquinabitur ab ea: & qui communicauerit superbo, induet superbiam.* Satagite vos omnes, dilecti, ut filii obedientiæ, & diuinum præceptum adimplentes, quod dicit: *Salua animam tuam, noli respicere post tergum, nec stes in omni circa regione, sed in monte saluum te fac, ne & tu simul pereas.* & *Recedite inde, pollutum nolite tangere, exite de medio eorum.* Deponite omnem ad hominem huiusmodi, id est, ad pessimam eius hæresim, coniunctionem & amorem: mors enim est, separans a Deo eos qui doctrinæ talis viri obsequuntur. Atque idcirco eum canonice ab omni deposuimus sacerdotali dignitate & ministerio, quoad propria corrigens, ad apostolicam catholicæ ecclesiæ redeat

Ecclef. 10.

Ecclef. 12.

Ecclef. 13.

Genes. 19.

Isa. 52.

fidem; in qua ipsi per Dei gratiam generati & educati, stante semper radicati & fundati: & sicut accepistis a nobis, siue a sanctis apostolis, & prophetis, & doctoribus, & vniuersalibus quinque Synodis, quomodo oporteat vos credere, & ambulare, & placere Deo, sicut & credidistis, & ambulastis vsque adhuc, vt abundetis magis in orthodoxa fide, confitentes iuxta ipsorum sanctorum piam traditionem, Dominum nostrum Iesum Christum, Deum verum, & verum hominem eundem, in nullo a diuina sua deficientē natura, & in nullo ab humana natura deficientem, absque solo peccato: sed per omnia perfectum ipsum in vtraque naturarum, ex quibus & in quibus constat, tum in diuina, tum in humana, in increata, & in creata sicut natura, ita voluntate & operatione, ad demonstrationem perfectæ eius cum Deo & Patre, & cum matre ac virgine connaturalitatis & consubstantialitatis. Habentes igitur talem spem, multa libertate vtimur, & non sicut aduersarii super inductis lasciuiunt formulis & expositionibus, sed paternis & synodalibus catholicæ ecclesiæ muniti præconiis, hæc vbique & omnibus per ea quæ nuper a nobis synodaliter gesta sunt, intimauiimus, quæ & vobiscum nunc loquimur, nihil inductitium aut peregrinum ac nouum prædicantes, sed quæ audiuiistis, & didicistis, & accepistis, & in vobis iugiter radicata sunt. Quæ enim est spes nostra, aut gaudium, aut corona gloriationis? nonne vos coram ipso Domino nostro Iesu Christo, & nunc, & in ipsius aduentu? quandoquidem multa mihi ad vos libertas est, multa gloriatio pro vobis. repletus sum consolatione, superabundo gaudio in omni tribulatione nostra, quam propter dictum hominem sustinuimus. *Quis* ^{2. Cor. 11.} *enim infirmatur, & ego non infirmor? quis scandalizatur, & ego non vror?* inquit diuinus Apostolus. Quocirca & vos, carissimi, huiusmodi nostram pro vobis scientes sollicitudinem, & edocti diligenter a diuinitus inspiratis scripturis, *quod nulla est participatio iustitiæ cum iniquitate, nec societas luci* ^{2. Cor. 6.} *ad tenebras, nec conuentio Christi ad Belial, nec pars fidei cum infidelibus*, neque consensus orthodoxorum cum hæreticis; omni custodia custodire cor vestrum, nullam participationem habentes, nec societatem, nec consensionem, nec connexionem cum huiusmodi homine. ac ne vlla ratione

*Joan. 10.
Psal. 22.*

assentiamini eius doctrinæ; sed assidue permanentes in sanctissima nostra fide, seruite Deo in conscientia pura. Synaxis autem ministerium perficiant vobis qui ibi sunt presbyteri & diaconi, qui diligenter & acceptabiliter rectam catholicæ ecclesiæ nobiscum doctrinam suscipiunt, quæ nuper ad vos a nobis scripta est: & abiicientes omnem hæresim ac nouitatem, quæ ab apostolica prædicatione condemnatur: quousque, ut dictum est, ille sua corrigat, aut alius pro illo canonice eligatur pastor bonus ac verus, quique animam pro ouibus ponat, imitatione principis pastorum Christi, in loco pascuæ vos collocans, & super aquam refectionis educans. Ipse autem, qui nos vobiscum confirmat in diuinissima eius confessione, quique vnxit nos ac signauit, deditque arrhabonem Spiritus in cordibus nostris, sanctificet vos perfecte, spiritumque vestrum & animam & corpus integra atque irreprehensibilia custodiat, recepturos in sæcula sæculorum quæ repromisit diligentibus eum. Amen.

EPISTOLA XIV.
MARTINI PAPÆ I.
AD THEODORVM.

Commemorat ea quæ Romæ passus est, cum inde a Calliopa exarcho vi abreptus, Constantinopolim missus est.

Martinus Theodoro sincera affectione dilecto fratri.

QVONIAM agnoui ut potui ea quæ in scriptis a vobis significata sunt, in paucis verbis exequar. Cum exirem ab ecclesia quæ vocatur Constantiniana, in qua exercitus me cum armis constrinxerat, in præsentia exarchi ac Theodori cubicularii, seu cleri, clara voce dixerunt: Anathema habeat quisquis dixerit vel crediderit, quia Martinus vsque ad vnum apicem fidem mutauit, aut mutaturus est: & anathema habeant qui in orthodoxa fide sua vsque ad mortem non permanserint. His auditis, Calliopas coepit rationem reddere, aliam fidem præter quam nos tenemus, non esse, neque aliter se credere. Sed hoc propter eos qui audiebant, non propter fidem dicebat. Et scire te volo, dilectissime frater, de fide quam si-